

Gf.IV.30.446/2016/3.

A Debreceni Ítéltábla a felperes neve Hajdú-Bihar Megyei Adó- és Vámigazgatósága (FÉL CÍME., ügyintéző: dr. Tóth Gyöngyi jogtanácsos) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME.) felperesnek -, a dr. Gulyás Ildikó ügyvéd (FÉL CÍME) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME.) alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 2016. szeptember 1. napján meghozott 10.G.40.025/2016/11. számú ítélete ellen az alperes részéről 12. sorszámon előterjesztett fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 25 400 (Huszonötezer-négyszáz) Ft együttes - első- és másodfokú - perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a **CÉG NEVE**-t (a továbbiakban: cég) az alperes 2010. április 15. napján alapította. A Debreceni Törvényszék Cégbírósága Cg.... cégjegyzékszámon 2010. április 23. napján jegyezte be a céget. 2010. november 30. napjáig az alperes volt a cég önálló cégjegyzésre jogosult vezető tisztségviselője, valamint az egyedüli tagja. A cég bejegyzését megelőző napon, 2010. április 22. napján az alperes 5 200 000 Ft tagi kölcsönt nyújtott a működési költségekre, melynek visszafizetésére a cég gazdasági eredményétől függően kerül majd sor. Az alperes által aláírt, 2010. december 20-án keltezett okiratban azt rögzítették, hogy 2010. évben a cég 700 000 Ft-ot visszafizetett. A fennmaradó tartozását azonban nem tudta visszafizetni, ezért az alperes elengedett 3 389 000 Ft-ot, így a kölcsön összege 1 111 000 Ft-ra módosult.

2010. november 30. napjától kezdődően **D.Iné** volt a cég egyedüli tagja és a vezető tisztségviselője.

A cég 2010. december 31-i mérlegforduló napra elkészített éves beszámolója szerint a 806 000 Ft pénzeszközzel szemben 4 500 000 Ft rövid lejáratú kötelezettsége volt, a saját tőkéje pedig -3 115 000 Ft. 2011. szeptember 9. napjától a cég végelszámolás alatt állt, a végelszámoló az alperes volt.

A cég 2011. október 13-i fordulónapra elkészített végelszámolási záró mérlege szerint a rövid lejáratú kötelezettsége 3 390 000 Ft, pénzeszköze nincs, a saját tőkéje -3 380 000 Ft. A mérleghez csatolt kiegészítő melléklet szerint a rövid lejáratú kötelezettségként kimutatott 3 390 000 Ft tagi kölcsön visszaadásáról az alperes lemondott, a cégnek tartozása nincs. Ezen túlmenően rögzítették, hogy a cégnek 10 000 Ft-os követelése van, melynek behajtásáról a volt tag (az alperes) szintén lemondott.

A cég egyedüli tagja 2012. október 16. napján jóváhagyta az utolsó üzleti évről készült beszámolót, a társaság adóbevallását, valamint azt a vagyonfelosztási javaslatot, amely alapján a társasággal, végelszámolóval szemben nincs követelése. Az alapító elfogadta a végelszámoló által elkészített zárójelentést és a végelszámolási eljárás befejezetté nyilvánította. A végelszámoló ezen a napon keltezett nyilatkozata szerint a cég valamennyi tartozását kiegyenlítette.

A végelszámolás miatt a felperes a cégnél záróellenőrzést tartott, amely során feltárt szabálytalanságok miatt a - 2013. június 27. napján jogerőre emelkedett - ... számú határozatával a céget 610 020 Ft ajándékozási illeték, valamint 500 000 Ft mulasztási bírság megfizetésére kötelezte. A döntését azzal indokolta, hogy a tagi kölcsön 3 389 000 Ft-os elengedése miatt a cég javára szóló ajándékozáshoz kapcsolódóan 610 000 Ft vagyonszerzési illetéket kellett volna megfizetni. Ennek elmulasztása miatt annak, valamint a mulasztási bírságnak a megfizetésére is kötelezték a céget.

A cég végelszámolási eljárása 3 év alatt nem fejeződött be, ezért a cégbíróság különleges törvényességi felügyeleti eljárásban 2015. július 28-i kezdő időponttal megindította a cég kénysztörlesztési eljárását. A felperes 1 140 060 Ft hitelezői követelést jelentett be, amely a kénysztörlesztési eljárás során nem térült meg. A kénysztörlesztési eljárás 2015. október 30. napján fejeződött be, melynek közzétételére és az adós cégjegyzékből való törlésére 2015. november 26. napján került sor.

A felperes a 2016. február 15. napján benyújtott keresetlevelében „A cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról” szóló 2006. évi V. törvény (Ctv.) 118/B. §-ának (1)-(2) bekezdései alapján az alperest mint a cég végelszámolóját 1 140 060 Ft és perköltség megfizetésére kérte kötelezni. A bizonyítási kötelezettsége körében a Ctv. 118/B. §-ának (4) bekezdésében foglalt vélelemre hivatkozott, mivel az alperes mint a cég végelszámolója 2013-tól nem tett eleget a számviteli beszámoló letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségének, ezért a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell.

Állította, hogy a cég fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete már 2013. december 31. napján fennállt, amely alapján a kénysztörlesztési eljárásban meg nem térült hitelezői követelése és a hitelezői érdekek figyelmen kívül hagyása közötti okozati összefüggés is fennáll.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Vitatta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését, valamint azt, hogy a hitelezői érdekeket nem vette figyelembe.

Az elsőfokú bíróság a 11. sorszámu ítéletében a felperes keresetének helyt adott, és az alperest 1 140 060 Ft és a perköltség megfizetésére kötelezte.

A döntését azzal indokolta, hogy a felperes bizonyította az alperes felelőssége megállapításához szükséges feltételeket. A cég kénysztörlesztési eljárás alatt állt, az alperes a cég által megválasztott végelszámoló volt. A cég a végelszámolás alatt 2013. óta fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. A Ctv. 118/B. §-ának (4) bekezdése szerinti vélelem is alkalmazandó, mivel 2013. évtől az alperes a beszámoló letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségének nem tett eleget. A vélelemmel szemben az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felelőssége alóli mentesüléséhez szükséges feltételeket bizonyítsa. Megállapítása szerint az alperes erre vonatkozóan bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. A cég törlesztését követően a felperesnek kielégítetlen hitelezői

követelése maradt fenn, melynek megfizetésére a Ctv. 118/B. §-ában foglaltak alapján az alperest kötelezte.

Hangsúlyozta, hogy az alperesnek a felelősség alól mentesüléséhez azt kellett volna bizonyítania, hogy a cég megfizette a tartozását, illetve, hogy a végelszámolási eljárás befejezését hatékonyan előmozdította. Ezeket a feltételeket azonban nem bizonyította.

Ez ellen az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen „A polgári perrendtartásról” szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 158. §-ának (2) bekezdése alapján a per megszüntetését és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, valamint a keresetlevélnek a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező Debreceni Járásbírósághoz való áttételét, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását, valamint az alperesnek első- és másodfokú perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.

Állította, hogy az alperes mint végelszámoló felelősségére a Pp. 23. §-a (1) bekezdésének ef) pontja nem alkalmazható, ezért az elsőfokú bíróság jogszabálysértően bocsátkozott a per érdemi tárgyalásába.

Érdemben a kereset elutasítását azért indítványozta, mert álláspontja szerint az alperesnek a Ctv. 118/B. §-a szerinti felelőssége megállapításához szükséges feltételek nem állnak fenn. Állította, hogy a felperes által „rosszhiszeműen kreált” tartozás miatt nem állapítható meg a felelőssége, ugyanis a nem általa benyújtott 13AVBA nyomtatványt - ebben szerepelt a tagi kölcsön elengedése - 2013. május 9. napján visszavonta. A felperes ezt figyelmen kívül hagyta és jogszabálysértően kötelezte a céget a 610 020 Ft ajándékozási illeték és 500 000 Ft mulasztási bírság megfizetésére a késedelmes bejelentési kötelezettség miatt.

Álláspontja szerint az ajándékozási illeték kiszabására a felperes téves tájékoztatása miatt került sor, ezt az állítást az általa A/10. alatt csatolt, a 2011. január 1. és október 13. közötti időszakra elkészített közbenső mérleg is alátámasztja. Ennek 34. sorában ugyanis a 4 500 000 Ft-os tagi kölcsön még szerepel, annak elengedésére 2010. december 20-án nem kerülhetett sor.

Hangsúlyozta, hogy végelszámolóként minden tőle elvárható intézkedést megtett a végelszámolás mielőbbi befejezése érdekében. A céggel szemben hitelezői igény bejelentésére nem került sor, a cég végelszámolás útján való törlése a felperes illeték és mulasztási bírságot kiszabó határozata miatt nem történhetett meg.

Sérelmezte az elsőfokú ítéletnek azt a megállapítását is, hogy a cég fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. Állította, hogy a Ctv. 118/B. §-ának (4) bekezdése szerinti vélelem nem alkalmazható, ő ugyanis mindent megtett annak érdekében, hogy a felperes érdekei ne sérüljenek. Azt a tényt pedig a felperes sem vitatta, hogy könyvelőket bízott meg és ügyvédek alkalmazott, ezáltal minden szükséges intézkedést megtett a cég jogszabályoknak megfelelő megszüntetése érdekében.

A fellebbezés a következők miatt megalapozott:

A fellebbezés elbírálása során az ítéletábrának elsődlegesen az alperes hatásköri és illetékességi kifogását kellett vizsgálnia.

Ennek körében kiemeli az ítéletábra, hogy megalapozatlanul állította az alperes, hogy az elsőfokú bíróságnak nem volt hatásköre a per elbírálására. Arra helytállóan hivatkozott az alperes, hogy a Pp. 23. §-a (1) bekezdésének ef) pontja a tag korlátozott felelősségének áttörése tekintetében tartalmaz a törvényszék hatáskörére szabályt, amely az adott ügyben valóban nem alkalmazható. A Ctv. 118/C. §-ának (2) bekezdése azonban 2014. március 15. napjától tartalmaz a cég vezető tisztségviselője és a tag felelősségére speciális hatásköri és illetékességi szabályt, amely alapján a hitelező a keresetét - a cég törlését elrendelő jogerős határozat Céglőnyben való közzétételét követő 90 napos jogvesztő határidőn belül - a cég utolsó bejegyzett székhelye szerint illetékes törvényszéken terjesztheti elő.

A Ctv. 118/B. §-ának (2) bekezdése alapján pedig ez alkalmazandó a végelszámolóra is, ezért az alperes mint végelszámoló eljárásával összefüggő peres eljárásra nem a Ctv. VIII. Fejezetében található, 97. §-ának (1) bekezdése határozza meg a bíróság hatáskörét és illetékességét, hanem a Ctv. 118/C. §-a. Ez alapján pedig az elsőfokú bíróság a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróság. A céget ugyanis a Debreceni Törvényszék Cégbírósága tartotta nyilván, a cég székhelye szerint illetékes bíróság pedig a Debreceni Törvényszék.

A továbbiakban az ítéletábra az alperes fellebbezését érdemben vizsgálta.

A Ctv. 118/B. §-ának (1) bekezdése szerinti felelősség megállapításához a Ctv. 118/B. §-ának (4) bekezdése szerinti vélelem alkalmazhatósága esetén is - a felperesnek kell bizonyítania azt, hogy a céget kényszerű törlési eljárásban törölték a cégjegyzékből, az általa megjelölt időpontban a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezett, továbbá, hogy ő a Ctv. 118/C. §-ának (1) bekezdése szerinti hitelezőnek minősül.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a három feltétel közül az alperes csak a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét vitatta, amelynek fennállását azonban a felperes bizonyította. A cég végelszámolási eljárására ugyanis a nem megfelelő működés miatt került sor, ezért a tagi kölcsön visszafizetésére sem rendelkezett anyagi erővel. A felperes 2013. június 27. napján jogerőre emelkedett határozatát követően pedig a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezett, mivel ezt a tartozást a cég - anyagi fedezet hiányában - nem tudta megfizetni.

Az ítéletábra megállapítása szerint az elsőfokú bíróság az adott ügyben nem megfelelően alkalmazta a Ctv. 118/B. §-a (3) bekezdésének a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontjára vonatkozó rendelkezéseit.

Ez alapján ugyanis a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontja az az időpont, amelytől kezdve a cég vezetői előre látták, vagy észszerűen előre láthatták, hogy a cég nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket.

Az adott ügyben a cég a 2011. szeptember 19. napján megindult végelszámolási eljárását 2012. október 16. napján befejezte, 2012. október 16. napján a végelszámoló által előterjesztett, a Ctv. 111. §-a (1) bekezdésének a)-e) pontjai szerinti okiratokat a cég egyedüli tagja elfogadta. Ezzel egyidejűleg döntött a végelszámolási eljárás befejeztéről nyilvánításáról, a cég jogutód nélküli megszüntetéséről, és jogi képviselője útján, 2012. október 24-én a cég törlése iránti kérelmet is előterjesztette a cégbíróságnál.

Az alperes mint a cég volt tagja a Ctv. 102. §-a (2) bekezdésének c) pontja alapján sem a végelszámolás közzétételétől számított 40 napon belül, sem a Ctv. 106. §-ának (1) bekezdése szerinti határidőig, a zárómérleg és a vagyonfelosztási javaslat elfogadásáig nem jelentette be a

hitelezői igényét, ezért nincs jelentősége annak a körülménynek, hogy a végelszámolási eljárás során a cég rendelkezett-e megfelelő anyagi fedezettel annak visszafizetésére. A 2012. október 13-i mérlegforduló napra elkészített zárómérleg (3/A/10.) alapján ezért állapította meg a végelszámoló által a döntéshozó szerv adott ügyben a döntéshozó szerv elé terjesztett okiratok alapján azt a cég egyedüli tagja, hogy a cég törlésének nincsen akadálya, mivel hitelezői igény a végelszámolási eljárásban nem került bejelentésre annak ellenére, hogy a végelszámolási zárómérlegben ez a kötelezettség még szerepelt. A Ctv. 106. §-ának (1) bekezdése alapján ugyanis bár a végelszámolási eljárás során a hitelezői igény bejelentésére meghatározott 40 napos határidő nem jogvesztő, azonban a zárómérleg és a vagyonfelosztási javaslat elfogadását követően hitelezői igényt már csak a megszűnt cég tartozásáért történő helytállásra vonatkozó szabályok szerint lehet érvényesíteni. Az alperes az erre vonatkozó hitelezői igényét nem jelentette be, - annak ellenére, hogy a zárómérlegben még ez a kötelezettség szerepelt - így a cég egyedüli tagja határozhatott a végelszámolási eljárás befejezéséről.

Azt a felperes sem vitatta, hogy a cég sem a végelszámolási eljárás alatt, sem annak befejezését követően a kénysztörlési eljárás megindításáig nem végzett tevékenységet. A felperes az utólag meghozott, 2013. június 27. napján jogerőre emelkedett határozatával állapította csak meg a cég fizetési kötelezettségét. „A számvitelről” szóló 2000. évi C. törvény (Számv.tv.) 3. §-a (8) bekezdésének 14. pontjában és a 41. §-ának (1) bekezdésében foglaltak alapján fennálló, céltartalék képzési kötelezettsége is csak az elsőfokú adóhatósági határozat kézhezvételét követően keletkezett az alperesnek, amelynek - likvid vagyon hiányában - önhibáján kívül nem tudott eleget tenni, ezért emiatt a Ctv. 118/B. §-a szerinti felelőssége nem állapítható meg. A cégbíróság pedig csupán a 2015. január 20. napján meghozott Cg..../48. számú végzésével utasította el a cégnek a 2012. október 24. napján előterjesztett törlés iránti kérelmét. Ekkor azonban az alperes már nem volt abban a helyzetben, hogy a törvényes működéshez szükséges intézkedéseket tegye, a cég kénysztörlési eljárása megindításának alapjául szolgáló, a Ctv. 116. §-a (1) bekezdésének b) pontja szerinti feltétel ugyanis már a törlés iránti kérelem elutasítását megelőzően, 2014. szeptember 19. napján bekövetkezett.

Az ítéletábra megállapítása szerint az alperesnek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezéséért a Ctv. 118/B. §-ának (1) bekezdése szerinti felelőssége nem állapítható meg, míg azt követően pedig olyan magatartást, amely miatt az alperes felelőssége megállapítható lenne, a felperes sem jelölt meg, azon túlmenően, hogy a cég vagyona hiányában a kénysztörlési eljárásban bejelentett hitelezői igényét megfizetni nem tudta. Az alperes mint végelszámoló felelőssége azonban a vagyon hiányában meg nem fizetett köztartozásért a Ctv. 118/B. §-ának (1) bekezdése alapján nem áll fenn, mert az ahhoz szükséges feltételeket a felperes nem bizonyította.

A Ctv. 118/B. §-ának (4) bekezdése szerinti vélelem körében pedig kiemeli az ítéletábra, hogy „A végelszámolás számviteli feladatairól szóló” 72/2006. (IV.3.) Korm.rendelet 7. §-a szerinti kötelezettségének az alperes eleget tett. A végelszámolási eljárás befejezésére tekintettel a cég törlése iránti kérelem jogerős elutasításáig a 2013. üzlet évre vonatkozóan az éves beszámoló letétbehelyezési és közzétételi kötelezettsége nem terhelte (nem terhelhette). Az egyedüli tag döntése miatt ugyanis a cég a végelszámolási eljárását 2012. október 16. napjával befejezte. Az nem az alperes mulasztása, hogy az állami adóhatóság a cég által 2012. október 24. napján benyújtott törlés iránti kérelem alapján csupán 2013. október 21. napján tájékoztatta a cégbíróságot a köztartozásról. Arra a felperes sem hivatkozott, hogy akár a végelszámolási eljárás alatt, akár azt követően a cég bármilyen gazdasági tevékenységet folytatott, és a felperes által 2013. június 27. napján jogerősen megállapított hitelezői igényen túlmenően a céggel szemben más hitelezőnek követelése nem volt.

Mindezekre figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és a felperes keresetét elutasította.

A pervesztes felperest a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes számára az első- és másodfokú eljárásban felmerült költségei megfizetésére, amelynek összegét az ítélet tábla a Pp. 79. §-ának (1) bekezdése alapján hivatalból határozta meg „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (1) bekezdése, (2) bekezdésének a) pontja, valamint az (5) és (6) bekezdései, továbbá a 4/A. §-ának (1)-(2) bekezdései alapján. Az ítélet tábla a másodfokú eljárással felmerült alperesnek járó perköltség összegének meghatározásánál figyelembe vette azt a tényt, hogy annak elbírálásra tárgyaláson kívül került sor.

A felperes teljes személyes illetékmentessége folytán [1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. §-a (1) bekezdésének c) pontja] az Itv. 42. §-a (1) bekezdésének a) pontja és 46. §-ának (1) bekezdése alapján megállapított kereseti és fellebbezési illetéket az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése szerint alkalmazott 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Debrecen, 2017. február 28.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Dzsula Marianna s.k. előadó bíró,
Dr. Szűcs Lajos s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -